

Sygn. akt I C 552/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Włodarczyk

Protokolant: Magdalena Adamus

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2018 r. w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko I. M. (1)

o zapłatę

1) zasądza od pozwanej na rzecz powoda 81.577,38 (osiemdziesiąt jeden tysięcy pięćset siedemdziesiąt siedem i 38/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 23 lutego 2017 r. z zastrzeżeniem, że odpowiedzialność pozwanej jest solidarna z pozwanym P. M., w stosunku do którego uprawomocnił się nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Okręgowy w C.w dniu 21 sierpnia 2017 r. w sprawie I Nc (...);

2) oddala powództwo w pozostałej części;

3) zasądza od pozwanej na rzecz powoda 9.554,90 (dziewięć tysięcy pięćset pięćdziesiąt cztery i 90/100) złote z tytułu kosztów procesu, z zastrzeżeniem, że odpowiedzialność pozwanej do kwoty 4.649 (cztery tysiące sześćset czterdzieści dziewięć) złotych jest solidarna z pozwanym P. M., w stosunku do którego uprawomocnił się nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Okręgowy w C. w dniu 21 sierpnia 2017 r. w sprawie I Nc(...)

Sygn. akt I C 552/17

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. w pozwie z 23.02.2017 r., wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych I. M. (1) i P. M. kwoty 82.487,07 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, oraz kosztów procesu, w tym opłaty manipulacyjnej w kwocie 12,90 zł. W uzasadnieniu pozwu pierwotnie wniesionego w EPU, powód wskazał, że pozwany P. M. zawarł 18.02.2013 r. z (...) S.A. (obecnie (...)) umowę kredytu w kwocie 91.543,10 zł. Zabezpieczeniem spłaty tego kredytu było poręczenie pozwanej I. M. (1), udzielone na podstawie umowy poręczenia zawartej przez pozwaną z (...) S.A. (obecnie (...) S.A.). Bank - kredytodawca spełnił świadczenie zgodnie z zawartą umową, pozwani nie wywiązali się natomiast z umowy, pozwany P. M. zaprzestał regulowania należności. W związku z tym Bank wypowiedział przedmiotową umowę kredytu i jednocześnie wezwał do zapłaty dłużnej kwoty pismem z 19.02.2014 r. Powód na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 7.12.2016 r. nabył wierzytelność wynikającą z w/w umowy kredytu przeciwko pozwanym. Nabył ją wraz zabezpieczeniem w postaci poręczenia I. M. (1). Wierzytelność, którą nabył powód składa się z niespłaconego kapitału w kwocie 80.934,34zł, odsetek umownych w kwocie 519,12 zł, odsetek karnych w kwocie 390,57 zł oraz skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie od niespłaconego kapitału od dnia 7.12.2016 r. jako dnia następnego po dniu w którym poprzedni wierzyciel zakończył naliczanie przysługujących mu

należności do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu w kwocie 643,04 zł. Pozwani wezwani do dobrowolnej spłaty należności, nie spłacili zadłużenia.

Powód odnosząc się do zarzutów przedstawienia wyłącznie dokumentów prywatnych, stwierdził że okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy mogą być również dowodzone dokumentami prywatnymi, stanowią one w pełni wartościowy materiał dowodowy a ocena ich wiarygodności należy do Sądu. Z przedłożonych dokumentów wynika istnienie, wysokość i wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi wobec pozwanej.

Powód odnosząc się do zarzutu przedawnienia wniósł o jego nieuwzględnienie. Wskazał, że wypowiedzenie umowy kredytowej nastąpiło w terminie co najmniej 30 dni od nadania przesyłki z oświadczeniem o wypowiedzeniu, nadanie nastąpiło 21.02.2014 r. Pozew został wniesiony 23.02.2017 r., tym samym bieg 3- letniego terminu przedawnienia został przerwany.

W nakazie zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 21 sierpnia 2017 r. sygn. I Nc (...) Sąd Okręgowy w C. w całości uwzględnił żądanie pozwu. Powyższy nakaz zapłaty uprawomocnił się wobec pozwanego P. M. 6.10.2017 r.

Sprzeciw od powyższego nakazu wniosła pozwana I. M. (1) domagając się uchylecia nakazu zapłaty i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zarzuciła, że powód nie wykazał istnienia wierzytelności, która obciążałaby pozwanych względem powoda, jej wysokości oraz wymagalności, nie przedstawił w tym zakresie żadnych dowodów. Pozwana zgłosiła nadto zarzut przedawnienia roszczenia powołując się na normę z art. 118 k.c. Wskazała, że przedstawionym przez powoda dokumentom nie można przypisać cech dokumentu urzędowego, który ma charakter bardziej obiektywny. Pozwana podniosła, że BTE nie może też być dowodem wysokości zobowiązania, skoro Trybunał Konstytucyjny stwierdził niekonstytucyjność przywilejów banków w zakresie możliwości wystawiania BTE. BTE jako dokument prywatny nie może stanowić dowodu istnienia i wysokości świadczenia dochodzonego przez powoda. Złożony przez powoda BTE został przedstawiony jako odpis, bez uwierzytelnienia. Zarzuciła, że nie złożono regulaminów bankowych z tamtego okresu, ogólnych warunków kredytowych na okoliczność naliczenia zobowiązania, poprawności naliczania odsetek, postawienia w stan wymagalności kredytu, poprawności procedur windykacyjnych i uprawnień do zbycia wierzytelności.

Na rozprawie 29.01.2018 r. (k. 231) pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko, zarzuciła dodatkowo, że wyciąg z ksiąg banku został podpisany przez osobę, co do której nie wykazano by była upoważniona do podpisywania tego typu dokumentów w imieniu banku oraz zarzuciła brak przedłożenia przez powoda tabel bankowych o których mowa w umowie kredytu, na podstawie których było wyliczane oprocentowanie, opłaty i prowizje – zdaniem pozwanej wyliczenie zobowiązania w tym zakresie nie zostało wykazane.

1. Ustalenia faktyczne.

W dniu 15.02.2013 r.(...) S.A. w W. zawarł z P. M. – jako kredytobiorcą umowę kredytu (...) nr (...). Kwotę kredytu określono na 91.543,10 zł, czas trwania umowy (okres kredytowania) do dnia 15.02.2018 r., spłatę kredytu w 60 miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych w 15 dniu każdego miesiąca, rozpoczynając od 15.03.2013 r. Ustalono, że oprocentowanie kredytu jest zmienne, stanowi sumę stawki WIBOR 3 M i stałej marży Banku w wysokości 9,00 pkt. proc. (na dzień podpisania umowy 12,99%), uzgodniono że prowizje i opłaty pobierane są zgodnie ze stawkami i trybem opisanym w „Tabeli Prowizji i Opłat bankowych pobieranych od przedsiębiorców (...) S.A.”. (§1 ust. 1 i 2 umowy). Wskazano, że „Tabela Prowizji i Opłat bankowych pobieranych od przedsiębiorców (...) S.A.” oraz „Tabela oprocentowania środków dla przedsiębiorców w(...) S.A.” zawierające wysokość oprocentowania, prowizji i opłat za czynności związane z umową kredytu stanowią integralną część umowy (§3 ust. 1 umowy). Ustalono numer rachunku rozliczeniowego, na którym kredytobiorca zobowiązany był do zapewnienia wystarczającej ilości środków na pokrycie zobowiązań wynikających z umowy na co najmniej 1 dzień roboczy przez terminem ich wymagalności, w przypadku braku wywiązania się z tego zobowiązania Bank miał prawo stosować od niespłaconej w terminie raty kapitału oprocentowanie określone w „Tabeli oprocentowania środków dla przedsiębiorców w (...) S.A.”.

S.A.” w wysokości obowiązującej dla zadłużenia przeterminowanego (§3 ust. 2 i 3 umowy). Jako zabezpieczenie spłaty kredytu ustalono poręczenie I. M. (1) (§1 ust. 2.9). Zgodnie z § 11 umowy, Bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu w trybie określonym regulaminem. W §8 umowy kredytobiorca wyraził zgodę na przelew (w trybie art. 509 k.c.) wierzytelności kapitałowych oraz odsetkowych wynikających z umowy kredytu oraz innych kosztów związanych z realizacją tej umowy na rzecz innego podmiotu w przypadku niewywiązania się przez kredytobiorcę z warunków umowy, w szczególności braku spłaty zadłużenia wymagalnego. W tym samym dniu tj. 15.02.2013 r. kredytobiorca P. M. złożył pisemne oświadczenie o poddaniu się egzekucji w trybie art. 97 ust. 1-2 ustawy z 29.08.1997 r. Prawo bankowe oraz wyraził zgodę na wystawienie przez Bank BTE do kwoty 183.086,20 zł.

(dowód: kopia i oryginał umowy kredytu –k. 16- 19, 177-178, kopia i oryginał załącznika nr 1 do umowy kredytu k. 20, 179)

W dniu 15.02.2013 r. pozwana I. M. (1) zawarła z (...) S.A. w W. umowę poręczenia, na podstawie której udzieliła Bankowi solidarnego poręczenia za zobowiązania kredytobiorcy P. M. z tytułu kredytu udzielonego przez (...) S.A. w W. nr (...) z 15.02.2013 r. W umowie ustalono, że poręczenie obejmuje zobowiązania Kredytobiorcy istniejące w chwili udzielenia poręczenia, jak i mogące powstać w przyszłości z tytułu udzielonego kredytu wraz z odsetkami, prowizjami i innymi kosztami, na wypadek gdyby kredytobiorca nie wykonał swych zobowiązań. Poręczyciel oświadczył, że znana jest mu umowa kredytu (§1 ust.1 -3 umowy). W §2 umowy Poręczyciel zobowiązał się do zapłaty sumy zadłużenia po zawiadomieniu przez Bank o opóźnieniu w spłacie kredytu, w terminie wskazanym w zawiadomieniu. Poręczyciel złożył także oświadczenie o poddaniu się egzekucji w trybie art. 97 ust. 1-2 ustawy z 29.08.1997 r. Prawo bankowe oraz wyraził zgodę na wystawienie przez Bank BTE do kwoty 183.086,20 zł. (§3 umowy).

(dowód: kopia i oryginał umowy poręczenia k. 21-22, 180-180v).

W dniu 19.02.2014 r. Bank złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu nr (...) z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, wskazując, że na tę datę zadłużenie kredytobiorcy z tytułu kredytu wynosiło: kapitał 81.048,29 zł, odsetki umowne 2.480,88 zł, opłaty i prowizji 120 zł, odsetki karne 55,69 zł. Łącznie z oświadczeniem o wypowiedzeniu zawarto wezwanie do zapłaty dłużnej sumy. Wypowiedzenie oraz wezwanie do zapłaty skierowano do kredytobiorcy oraz poręczyciela. Pismo z wypowiedzeniem umowy kredytu oraz wezwanie do zapłaty nadano w placówce operatora pocztowego w dniu 21.02.2014 r.

(dowód: kopia wypowiedzenia umowy kredytu wraz z wezwaniem do zapłaty k. 23-24, dowód nadania wypowiedzenia i wezwania –k. 182-186)

W dniu 8.04.2014 r. (...) S.A. wystawił przeciwko kredytobiorcy P. M. i poręczycielowi I. M. (1) będących dłużnikami solidarnymi BTE nr (...) wskazując w nim, że zadłużenie kredytobiorcy wynosiło wówczas 82.502,42 zł, z czego kapitał to 80.934,34 zł, pozostała kwota to odsetki umowne, opłaty i prowizje oraz odsetki karne. Sąd Rejonowy w C. w sprawie XV Co (...) nadał 10.09.2014 r. w/w BTE klauzulę wykonalności.

(dowód : BTE z postanowieniem o nadaniu klauzuli wykonalności –k. 127-128),

W dniu 23.11.2017 r. (...) S.A. (dawniej (...) S.A.) wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...) z którego wynika, że na dzień 7.12.2016 r. figuruje w nich wymagalne zadłużenie dłużników P. M. i I. M. (1) w kwocie 83.810,45 zł, w tym 80.934,34 zł z tytułu niespłaconego kapitału oraz 519,12 zł z tytułu niespłaconych odsetek umownych, naliczonych od 16.02.2013 r. do 7.04.2014 r. Powyższy wyciąg został podpisany przez Kierownika Wydziału Umów Wypowiedzianych (...) S.A. A. P.. W dniu 2.11.2016 r. zarząd (...) S.A. udzielił pracownikowi Departamentu Windykacji BankuA. P. pełnomocnictwa do działania w imieniu Banku polegającego na podpisywaniu wystawianych przez Bank oświadczeń, wyciągów z ksiąg banku w tym bankowych tytułów egzekucyjnych.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku (w oryginale) k. 181, pełnomocnictwo z 2.11.2016 r. z notarialnym poświadczeniem k. 99-101)

Do reprezentowania (...) S.A w W. (dawniej (...) S.A.) było uprawnionych m.in. dwóch członków zarządu działających łącznie. W dniu 2.07.2015 r. zarząd powoda w osobach M. B. i M. T. (członek Zarządu) udzielił bezterminowego pełnomocnictwa E. W. do zawierania umów przelewu wierzytelności w imieniu i na rzecz, na warunkach według uznania Pełnomocnika.

(dowód: odpis pełny KRS (...) S.A. k. 52-70, pełnomocnictwo z 2.07.2015 r. k. 93-98, wyciąg z RFI z 22.11.2016 r., 16.09.2016 r., 11.01.2017 r. k. 79-83, 113-116, 117-121, informacja z KRS k. 84-92,103-112)

W dniu 7.12.2016 r.(...) S.A w W. (dawniej (...) S.A.) reprezentowany przez dwóch członków zarządu T. M. (Wiceprezesa Zarządu) i M. S. (członka Zarządu) i powód reprezentowany przez pełnomocnika E. W. zawarli umowę przelewu wierzytelności. W definicjach umowy wskazano, że wierzytelnościami określonymi w umowie są należności objęte Listą Wierzytelności, przysługujące zbywcy w związku z zawartymi przez Bank umowami kredytowymi z przedsiębiorcami lub osobami fizycznymi oraz wierzytelnościami nabytymi przez Bank przysługującymi wobec przedsiębiorców. W §2 i 3 umowy Bank oświadczył, że na dzień podpisania umowy przysługują mu wierzytelności o łącznej wartości 39.779.344,22 zł, szczegółowo określone w załączniku nr 3. Zgodnie z § 2 pkt 2 umowy przelew wierzytelności doszedł do skutku z chwilą zapłaty ceny. W umowie nie wskazano, aby był to przelew warunkowy. W § 4 ustalono cenę sprzedaży, przy czym powód nie ujawnił jej powołując się to, że jest to informacja objęta tajemnicą przedsiębiorstwa. W § 14 umowy strony zobowiązały się wzajemnie do nie ujawniania informacji objętych umową, a stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa. Do umowy przelewu załączono Załącznik nr 3 zawierający wskazanie wierzytelności będących przedmiotem umowy. Druk załącznika zawiera rubryki: liczbę porządkową, kapitał, odsetki umowne, odsetki karne, koszty windykacyjne, inne składowe zadłużenia ogółem, nr umowy kredytowej, datę zawarcia umowy, walutę udzielonego kredytu, tytuł wykonawczy, dane sądu wyd. tyt. wykonawczy, nadto rubryki : imię dłużnika, nazwisko dłużnika, jego NIP, REGON, oraz imię poręczyciela, nazwisko poręczyciela, jego PESEL, miejscowość adresu zameldowania, ulica adresu zameldowania, nr domu, nr mieszkania, kod pocztowy adresu zameldowania - wszystkie te dane ujawniono. W rubryce dotyczącej osoby poręczyciela wskazano także w/w dane związane z udzielonym kredytem. Wierzytelność nabyta w stosunku do kredytobiorcy P. M. została opisana w załączniku pod numerem porządkowym 252, a w stosunku do poręczyciela I. M. (2) pod numerem porządkowym 251– w rubryce kapitał (w odniesieniu do obydwu dłużników) wpisano kwotę 80.934,34 zł, w pozostałych rubrykach dot. odsetek umownych, odsetek karnych, kosztów windykacyjnych innych składowych zadłużenia również są wpisane kwoty, w rubryce nr umowy (...), w rubryce waluta udzielonego kredytu PLN. Dłużnika opisano jako P. M. (...), NIP (...), REGON (...), adres, C. (...), ul. (...), poręczyciela jako I. M. (1), PESEL (...), adres, C. (...), ul. (...), wskazano także nr dok. tożsamości (...). W załączniku wskazano 1249 numerów porządkowych. Notariusz P. S. poświadczył, że podpisy pod umową przelewu wierzytelności złożyli w jego obecności w imieniu Banku T. M. i M. S. (łącznie reprezentujący spółkę pod firmą (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.) oraz w imieniu powoda E. W. na podstawie pełnomocnictwa objętego aktem notarialnym Rep. A Nr (...) z dnia 2.07.2015 r. Powód dokonał zapłaty całej ceny za portfel nabytych wierzytelności, zgodnie z warunkami zawartej umowy cesji wierzytelności.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z załącznikami –k. 34-51, załącznik nr 3 –k. 71-76, notarialne poświadczenie podpisów –k. 77-78, oświadczenie o potwierdzeniu zapłaty ceny i przelewie wierzytelności k. 102)

Pismami z 11 stycznia 2017 r. roku (...) S.A. (dawniej (...) S.A.) poinformował kredytobiorcę i pozwaną jako dłużników solidarnych o przelewie wierzytelności, natomiast powód wezwał dłużników do zapłaty kwoty 81.932,73 zł.

(dowód: wezwania do zapłaty k. 25 – 32, załącznik nr 8 i 9 k. 49-50).

Fakt zawarcia umowy kredytu, załącznika nr 1, zawarcia umowy poręczenia, zawarcia umowy przelewu wierzytelności z załącznikiem nr 3 nie był kwestionowany przez pozwaną – k. 149-150, 231.

2. Ocena dowodów połączona z oceną prawną.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów prywatnych, których autentyczność nie budziła w ocenie Sądu żadnych wątpliwości. Nie budziło więc wątpliwości, że dokumenty sporządzone zostały przez osoby, których podpisy znajdują się pod ich treścią lub też, że pochodzą one od organów w ich treści wskazanych. Forma i treść tych pism są właściwe dla dokonania wskazanych w nich czynności.

Pozwana zakwestionowała globalnie moc dowodową wszystkich złożonych przez powoda dokumentów jako dokumentów prywatnych, nie przedstawiła (poza kilkoma zastrzeżeniami formalnymi – o czym niżej) konkretnych zarzutów co do tych dokumentów, wskazała jedynie ogólnie że roszczenie powoda nie zostało udowodnione co do istnienia po stronie pozwanej zobowiązania do świadczenia na rzecz powoda, wysokości wierzytelności i jej wymagalności. Powyższe okoliczności, nie zostały - zdaniem pozwanej, wykazane przez powoda.

Stanowisko to jest niezasadne.

Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia przez kredytobiorcę P. M. z (...) S.A. umowy kredytowej nr (...), zawarcia przez w/w załącznika nr 1 do tej umowy, faktu zawarcia przez pozwaną umowy poręczenia, nie przeczyła że złożyła swój podpis pod umową kredytu i umową poręczenia. Okoliczności te są więc bezsporne, nadto zostały także udowodnione dokumentami w postaci umowy kredytu –k. 177- 178, załącznika nr 1 –k. 179, umowy poręczenia – k. 180. To fakt istotny. Nie ma sporu bowiem co do tego, że 15.02.2013 r. kredytobiorca zaciągnął zobowiązanie kredytowe w (...) S.A., a zobowiązanie to poręczyła pozwana. Było to zobowiązanie, którego wysokość w chwili zawierania umowy wynosiła 91.543,10 zł. Raty ustalono jako kapitałowo-odsetkowe, przy czym spłata kredytu miała nastąpić do lutego 2018 r. Z oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu wynika, że kredytobiorca już 19 lutego 2014 r. zalegał ze spłatą kredytu, zaległość wynosiła wówczas 8.297,19 zł. Czyli nie spłacał zadłużenia od kilku miesięcy. Oznacza to, że po niespełna roku od zawarcia umowy, kredytobiorca nie wywiązywał się z jej warunków, nie regulował wymagalnych rat. Zadłużenie z tytułu kredytu nie zostało spłacone w późniejszym okresie, o czym świadczy treść wystawionego BTE i wyciągu z ksiąg bankowych. Pozwana w toku procesu nie wypowiedziała się o dokumentach w postaci wypowiedzenia umowy kredytu z wezwaniem do zapłaty całej należności – k. 23-23, dowodu nadania przesyłki z wypowiedzeniem i wezwaniem – k. 182-186, BTE z postanowieniem o nadaniu klauzuli wykonalności –k. 127-129, umowy przelewu wierzytelności z załącznikami, w tym załącznikiem nr 3 - k. 34-78 . Sąd uznał więc, że fakty wynikające z tych dokumentów zostały przez pozwaną przyznane – art. 230 k.p.c. (poza wysokością zobowiązania i jej wymagalnością).

Wypowiedzenie umowy kredytu zostało dokonane oświadczeniem z 19.02.2014 r. Zostało dokonane zgodnie z warunkami umowy kredytu - § 10 oraz zgodnie z brzmieniem wówczas obowiązującego art. 75 ustawy prawo bankowe. Co ważne, w wypowiedzeniu określono wysokość zadłużenia na chwilę wypowiedzenia i co do raty kapitałowo-odsetkowych zapadłych, czyli tych, których kredytobiorca na tę chwilę nie zapłacił. Wynosiło wówczas 8.297,19, suma całego kapitału wynosiła zaś 81.048,29 zł. Jeden z dłużników solidarnych po otrzymaniu powyższego oświadczenia i wezwania do zapłaty dokonał niewielkiej wpłaty na poczet długu. To tłumaczy dlaczego w BTE wystawionym w dniu 8.04.2014 r. zadłużenie z tytułu kapitału (wymagalnego już w całości) wskazano na mniejszą kwotę tj. 80.934,34 zł, świadczy o tym również mniejsza kwota naliczonych odsetek umownych tj. 519,12 zł (wobec wskazanych 2.480,88 zł w wypowiedzeniu). W późniejszym czasie nie doszło już do żadnej wpłaty która powodowałaby zmianę kwoty kapitału, wynika to z wyciągu ksiąg banku sporządzonego na dzień 7.12.2016 r., gdzie figuruje ta sama kwota zadłużenia z tytułu niespłaconego kapitału oraz niespłaconych odsetek umownych Wypowiedzenie zostało nadane w placówce operatora pocztowego na adres kredytobiorcy 21.02.2014 r., zatem umowa kredytu uległa rozwiązaniu po upływie 30 dni, najwcześniej z dniem 21.03.2014 r. Doliczając (nawet) dodatkowo 7 dni na doręczenie korespondencji, to w dacie 8.04.2014 r. umowa kredytu była już rozwiązana, Bank miał więc prawo wystawić BTE, zgodnie z wówczas obowiązującym art. 96 ustawy prawo bankowe. **(Z załącznika nr 3 do umowy cesji wierzytelności wynika, że skutek wypowiedzenia umowy nastąpił w dniu 7.04.2014 r. – rubryka data wypowiedzenia umowy).** Oznacza to, że dopuszczalne było wystawienie BTE w dniu następnym tj. 8.04.2014 r. Oczywiście wobec utraty mocy obowiązującej art. 96 prawa bankowego, BTE jest aktualnie jedynie dokumentem prywatnym- art. 95 ust 1 a ustawy prawo bankowe. Nie oznacza to jednak, że nie ma żadnej mocy dowodowej. Wręcz przeciwnie jest

dowodem, który jak każdy podlega ocenie sądu. Samo zakwestionowanie wysokości zobowiązania nie oznacza, że dowód w postaci dokumentu prywatnego przestał istnieć i dowodowo nic nie znaczy.

Sąd przyznaje rację pozwanej, iż sam fakt nadania klauzuli wykonalności nie dowodzi wysokości zobowiązania wskazywanego w BTE. W postępowaniu klauzulowym sąd badał jedynie aspekty formalne BTE, a nie czynił ustaleń merytorycznych.

Pozwana kwestionując istnienie wierzytelności obciążającej ją względem strony powodowej, w rezultacie podważała legitymację czynną powoda w tym procesie. Nie zaprzeczyła wprost, aby powód skutecznie nabył wierzytelność przeciwko niej, jedynie ogólnikowo kwestionowała moc dowodową dokumentów prywatnych, a więc również umowy cesji wierzytelności. W odniesieniu do tej kwestii należy podnieść, że powód wykazał fakt skutecznego nabycia wierzytelności w stosunku do pozwanej – jako poręczyciela oraz drugiego dłużnika (kredytobiorcy) za pomocą umowy przelewu wierzytelności z załącznikiem nr 3 - k. 34-51 (a także odpisów z KRS 52-70 i dokumentu pełnomocnictwa – k.93-98). Niewątpliwie załącznik nr 3 potwierdza, że przedmiot umowy obejmował również wierzytelność wynikającą z umowy kredytu zawartej z P. M., poręczonej przez pozwaną. Umowa przelewu została zawarta przez upoważnione do tej czynności osoby, na podstawie ważnego pełnomocnictwa (nabywca) i w zakresie przewidzianego w nim umocowania (k. 93-98). Powyższa umowa doszła do skutku, co potwierdza oświadczenie o zapłacie ceny i przekazaniu wierzytelności (k. 102). W związku z powyższym brak podstaw do podważania ważności tej umowy, zawiera ona wszystkie niezbędne elementy, nie ma żadnych podstaw, aby podważać legitymację czynną powoda. Fakt, że niektóre fragmenty umowy przelewu zostały pominięte i ich nie ujawniono tłumaczy okoliczność, że zgodnie z § 14 umowy przelewu, strony zobowiązały się do poufności i nie ujawniania informacji objętych tajemnicą przedsiębiorstwa. Dotyczy to m.in. nieujawnienia wysokości ceny. Niewątpliwie jej wysokość należy do informacji objętych tajemnicą przedsiębiorstwa - tak nabywcy wierzytelności, jak i zbywcy. Istotne jest, że powód uiścił cenę nabycia – jako warunek dojścia do skutku umowy przelewu. Jest też zrozumiałe, że informacje z załącznika nr 3 ograniczone zostały jedynie do danych dotyczących dłużników przedmiotowego kredytu jeśli wziąć pod uwagę, że powód w konsekwencji przelewu wierzytelności, otrzymał od zbywcy wszystkie dokumenty dotyczące nabytych wierzytelności. Uzyskał więc nie tylko dane osobowe dłużników, w tym pozwanej, ale i wszystkie dokumenty w postaci umów kredytowych, ich wypowiedzenia, wystawionych BTE, dokumentów z zakresu prowadzonych egzekucji.

Kwestia potwierdzenia za zgodność z oryginałem niektórych dokumentów, została uzupełniona przez pełnomocnika powoda w ten sposób, że przedstawił on te dokumenty w oryginale k. 177-181. Co do zarzutu podpisu wyciągu z ksiąg banku (k. 181) przez osobę, co do której nie wykazano by była upoważniona do podpisywania tego typu dokumentów w imieniu banku, jest on oczywiście bezzasadny, uwierzytelniony odpis stosownego pełnomocnictwa przedłożono bowiem do akt sprawy - z notarialnym poświadczeniem zgodności odpisu z dokumentem w oryginale (k. 99-101).

Z powyższych względów sąd dał wiarę wszystkim dokumentom przywołanym przy ustaleniach stanu faktycznego. Jak wskazano pozwana nie podważała ich skutecznie. Twierdzenia o nie wywołaniu przez umowę przelewu wierzytelności skutku w postaci przejścia wierzytelności na rzecz powoda, braku wykazania wysokości wierzytelności i jej wymagalności, są gołosłowne, są to zarzuty li tylko werbalne. Treść powołanych dokumentów, a także domniemania faktyczne, które na ich podstawie udało się wywieść- art. 231 k.p.c., pozwoliły na ustalenie faktów, które wskazano wyżej.

Reasumując, sąd uznał za udowodnione, iż powód nabył wierzytelność względem pozwanej, która pierwotnie należała do (...) S.A. (potem (...) S.A.), jak również wysokość wierzytelności (w części poniżej wskazanej) oraz jej wymagalność – o czym jeszcze niżej.

Co do ogólnego zarzutu kwestionowania mocy dowodowej dokumentów prywatnych należy podkreślić, że zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej, stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument prywatny nie korzysta natomiast z domniemania zgodności treści dokumentu z prawdą. Na tym polega podstawowa różnica między dokumentem urzędowym, a prywatnym. Nie przeszkadza to oczywiście w tym, aby sąd na zasadach ogólnych przyznał wiarygodność treści dokumenty prywatnego

i włączył tak dokonane ustalenia faktyczne do podstawy wyrokowania. Pozwana kwestionowała wiarygodność, zgodność z prawem treści dokumentów prywatnych, z których wynika wysokość zobowiązania (poza umową kredytu i załącznikiem nr 3 oraz umową poręczenia). Nie kwestionowała natomiast tego, że te dokumenty są prawdziwe, czyli nie zostały sfalszowane (podrobione, przerobione) i pochodzą od ich wystawcy- art. 253 kpc. W takiej sytuacji niewątpliwe co do zasady ciężar dowodu spoczywał na stronie powodowej, co wynika z 6 kc, słusznie powoływanego przez pozwaną. Przy czym pozwana wskazała także oczekiwania dowodowe. Wskazała, że powód powinien złożyć dodatkowe dokumenty (nie wskazała wprost, że chodzi np. o harmonogram spłaty kredytu, potwierdzenie wpłat), po to by wykazać ewentualną wysokość zadłużenia pozwanej.

Sąd już wskazywał, że każdy dokument prywatny jest dowodem, który podlega ocenie na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 231 k.p.c., sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Dowody zaoferowane w sprawie pozwalałyby na czynienie takich domniemań faktycznych, które potwierdziły zasadność roszczenia powoda. Orzeczenie sądu może być oparte na domniemaniu faktycznym, o którym mowa w art. 231 kpc, tylko wówczas, gdy stanowi ono wniosek, wynikający z logicznie ustalonych faktów stanowiących przesłanki domniemania, najbardziej zbliżony do zasad doświadczenia życiowego- por. wyrok SA w Katowicach z 19.09.2016r, V ACa 485/16, wyrok SA w Katowicach z 3.02.2016r, V ACa 435/15.

Powód, na którym ciążył ciężar dowodu, udowodnił, czemu pozwana nie przeczyła, że kredytobiorca zaciągnął zobowiązanie kredytowe, wyrażone w PLN, za które poręczyła pozwana. Oznacza to, że wysokość kapitału, określona w umowie kredytu była stała i mogła podlegać pomniejszeniu jedynie w przypadku spłaty kredytu. Powód udowodnił, że w dacie zawierania umowy wysokość kapitału to 91.543,10 tys. zł. Udowodnił, że już w ciągu pierwszego roku trwania umowy kredytobiorca zaprzestał realizacji obowiązku terminowej zapłaty rat kapitałowo-odsetkowych oraz, że w dacie 19.02.2014 r. kredytobiorca posiadał już zadłużenie w kwocie ponad 8.000 zł z tytułu wymagalnych rat. Powód udowodnił, że z tego powodu 19.02.2014 r. bank złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy - tego faktu pozwana nie kwestionowała, oraz, że bank w konsekwencji wystawił BTE, gdzie wskazano zadłużenie z tytułu kapitału w kwocie 80.934,34 zł, że następnie tę kwotę niespłaconego kapitału potwierdzono w wyciągu z ksiąg banku wystawionym na dzień 7.12.2016 r. Z tak ustalonych bezspornie faktów wynika szereg domniemań faktycznych.

Pozwana zaprzeczała wysokości zadłużenia, jednak nie zaprzeczała temu co wynika z powyżej wskazanych dokumentów. Wskazano wyżej, że z dokumentów tych wynika, że kredytobiorca na datę wypowiedzenia umowy kredytu mógł uregulować najwyżej kilka rat, bowiem kwota należności z tytułu udzielonego kredytu w pozycji kapitał uległa zmniejszeniu o nieco ponad 10 000 zł, wysokość pierwszej raty wynosiła nieco ponad 2 tys. zł, do chwili wypowiedzenia kredytobiorca zalegał z zapłatą kwoty nieco ponad 8 tys. zł z tytułu niedotrzymania płatności zapadłych rat. Odnosząc te wartości do liczby rat i okresu kredytowania (60 miesięcznych rat przewidzianych w umowie) przy założeniu równych rat daje to ok. dziesiątą część kredytu (w pozycji kapitał), która mogła ulec spłacie. Zasadne jest więc domniemanie faktyczne co do tego, że skoro okres wypowiedzenia umowy upłynął 21.03.2014 r., a niespełna miesiąc później bank wystawił BTE, to oznacza to, że kredytobiorca nie uregulował wymagalnego zadłużenia w kwocie nieco ponad 8 tys. zł i nie wywiązał się z warunków umowy kredytu. Potwierdza to zestawienie treści dokumentu wypowiedzenia w odniesieniu do BTE i wyciągu z ksiąg bankowych, w których kwota kapitału przekracza 80 tys. zł. Nieznaczna różnica w wysokości w tej pozycji pomiędzy wypowiedzeniem a BTE i wyciągiem świadczy, że jeden z dłużników dokonał wpłaty na poczet długu, ale była ona nieznaczna, jedynie w niewielkim stopniu zmniejszyła wysokość należności kapitałowej, pomniejszyła natomiast naliczone odsetki umowne, co z kolei wskazuje na mechanizm zaliczania wpłat, które w pierwszej kolejności musiały pokrywać zaległości z tytułu odsetek (umownych, karnych), prowizji a dopiero w ostatniej kolejności mogły być zaliczone na poczet kapitału. Upływ okresu wypowiedzenia powodował postawienie w stan wymagalności całego kapitału z odsetkami i opłatami dodatkowymi. Każdy rozsądnie postępujący człowiek, w sytuacji gdy wypowiedzenie byłoby wadliwe w aspekcie merytorycznym, czyli gdyby bank wbrew prawdzie twierdził, że kredytobiorca nie spłaca kredytu, a on spłacałby go i posiadał na tę okoliczność stosowne dowody, zakwestionowałby oświadczenie o wypowiedzeniu, aby nie dopuścić do postawienia całego świadczenia w stan wymagalności i by zapobiec wystawieniu tytułu wykonawczego. Tymczasem

kredytobiorca i pozwana – jako poręczyciel kredytu milczeli, nie podjęli takich czynności. Bezczynność kredytobiorcy i pozwanej uzasadnia domniemanie faktyczne, iż nie kwestionowali ani zasadności wypowiedzenia umowy, ani faktu, że istnieje obciążające ich jako dłużników przeterminowane zadłużenie wobec banku, ani samej wysokości zadłużenia przeterminowanego i tego, które stało się wymagalne na skutek wypowiedzenia. Pozwana nie powoływała się na fakt, że nie wiedziała o wypowiedzeniu umowy kredytu czy wystawieniu przez Bank BTE (jak również o innych istotnych dla sprawy okolicznościach faktycznych). Kwota niespłaconego kapitału wynikała z BTE i wyciągu z ksiąg Banku. Skoro pozwana (a także kredytobiorca) po ujawnieniu tych faktów nie zwalczała tak wystawionego przeciwko nim tytułu, uzasadnia to domniemanie, że pozwana nie zaprzeczała wysokości swego zobowiązania. Każdy rozsądnie postępujący człowiek, gdyby wiedział, że zadłużenie wykazywane w BTE nie istnieje, zwalczałby ten tytuł, który przecież dawał możliwość prowadzenia egzekucji. Tymczasem pozwana tego nie robiła, nie powoływała się na to w tym procesie.

Powód zatem dysponuje szeregiem dokumentów prywatnych, z których wynika, że nabył wierzytelność względem pozwanej, której wysokość co do kapitału wynosi 80.934,34 zł. Sąd dał wiarę w/w dokumentom prywatnym. Wspomniane domniemania faktyczne potwierdzają, że treść dokumentów jest zgodna z prawdą.

Trzeba podkreślić, że powód wykazał, że posiada dowody - dokumenty prywatne potwierdzające wysokość zadłużenia pozwanej co do kapitału w w/w kwocie. Powód stał więc na stanowisku, że pozwana (i kredytobiorca) nie dokonali żadnych wpłat z tytułu zobowiązania kredytowego, które zmniejszałyby wysokość niespłaconego kapitału w tej kwocie. Pozwana kwestionowała wysokość zadłużenia, także z tytułu kapitału, domagała się by powód przedstawił dodatkowe dowody, by zweryfikować wielkość zadłużenia. Tyle tylko, że to nie na powodzie ciążył obowiązek wykazania wysokości wpłat dokonanych przez pozwaną (i kredytobiorcę) na poczet kredytu w czasie trwania umowy kredytowej, oraz – jeśli takowe były, po wypowiedzeniu tejże umowy. Powód, jak już pisano, powołał dowody z których wynikało jaką wysokość kapitału kredytobiorca (i pozwana) nie spłacili, gdy bank wystawił BTE i wyciąg z ksiąg banku, po rozwiązaniu przez wypowiedzenie umowy kredytu. Inna wysokość zobowiązania mogłaby wynikać wyłącznie z wpłat dokonanych przez dłużników na poczet zadłużenia. Pozwana w tym procesie przyjęła zresztą niejednoznaczną i niekonsekwentną postawę. Werbalnie kwestionowała wysokość zobowiązania z tytułu kapitału, natomiast nigdy nie wypowiedziała się co do tego, co kwestionuje w wysokości wskazywanego zaległego kapitału. A więc, czy chodzi jej o to, że dłużnicy dokonali wielu wpłat na poczet kredytu, których bank nie uwzględnił dokonując przelewu wierzytelności, czy może spłacono zobowiązanie w całości i ono nie istnieje. W każdym wypadku obowiązek udowodnienia dokonywanych wpłat i ich wysokości ciążył na pozwanej, a nie na powodzie. Fakt, że pozwana żadnego dowodu wpłaty nigdy nie przedstawiła, fakt, że nie powoływała się na nie, uzasadnia tezę, że żadnych wpłat nie ma. Pozwana w tym procesie po prostu liczyła na to, że taka postawa, werbalnego kwestionowania legitymacji czynnej powoda, ważności i skuteczności przelewu, wreszcie wysokości zobowiązania, doprowadzą do oddalenia powództwa. Konkludując ogólnikowy zarzut pozwanej o nieprawidłowości wyliczenia roszczenia przez powoda nie został niczym uzasadniony. Należy mieć na uwadze, że brak zapłaty, tj. niedokonanie zwrotu pieniędzy, stanowi okoliczność negatywną, dlatego to na pozwanej spoczywał ciężar dowodu zwrotu przedmiotowego kredytu, jak tego wymaga art. 6 k.c. Strona powodowa udowodniła wysokość długu głównego dokumentami prywatnymi tj. pismem zawierającym wypowiedzenie umowy kredytu, BTE i wyciągiem z ksiąg bankowych. Pozwana nie zakwestionowała skutecznie poprawności wyliczeń długu w pozycji kapitał dokonanych przez stronę powodową, nie podjęła w tej kwestii żadnej inicjatywy dowodowej, w szczególności nie przedłożyła jakichkolwiek dokumentów, które by świadczyły lub co najmniej uprawdopodobniały, że uregulowała swoje zobowiązanie, przynajmniej w takiej części, że pozostała suma do zapłaty z tytułu należności głównej byłaby mniejsza niż kwota żądana przez powoda. Pozwana w toku procesu nie przedłożyła żadnych dowodów, które podważałyby twierdzenia powoda znajdujące oparcie w załączonych do akt sprawy dokumentach prywatnych. Pozwała to przyjąć, że dokumenty te są prawdziwe i odzwierciedlają istniejący stan rzeczy – art. 245 k.p.c.

Jeśli chodzi o zarzut przedawnienia to jest on oczywiście bezzasadny. Termin przedawnienia roszczenia wynosi w tej sprawie 3 lata (art. 118 k.c.). Bieg terminu przedawnienia przerwało wniesienie pozwu - nastąpiło to 23.02.2017 r. Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu mogło dotrzeć do kredytobiorcy i pozwanej najwcześniej (a więc z datą nadania pism) 21.02.2014 r. i doprowadziło do rozwiązania umowy po upływie 30 dni. Zatem najwcześniej

od 21.03.2014 r. zobowiązanie kredytowe stało się natychmiast wymagalne. Od tej daty należy liczyć bieg terminu przedawnienia, przy czym suma kapitału wymagalnego z tą datą wynosiła 80.934, 34 zł, czyli poprzez wniesienie pozwu przed upływem 3 lat liczonych od daty 21.03.2014 r., powód zapobiegł upływowi terminu przedawnienia. Powód natomiast nie korzysta z przywilejów co do przerwy biegu przedawnienia, które dawało bankowi nadanie klauzuli wykonalności BTE i wszczęcie egzekucji w oparciu o tenże BTE. Sąd powołuje się przy tym na wyrok Sądu Najwyższego z 29.06.2016 r., III CZP 29/16, przyjmując wyrażony w nim pogląd za własny, co do braku podstaw do przekładania uprzywilejowanej pozycji banku w zakresie przerwy przedawnienia, na sytuację prawną nabywcy wierzytelności. Sąd zasądził również na rzecz powoda dochodzoną kwotę 643,04 zł skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od niespłaconego kapitału za okres od 7.12.2016 r. (jako dnia następnego po dniu w którym (...) S.A. zakończył naliczanie przysługujących mu należności i data nabycia wierzytelności objętej umową kredytu na podstawie umowy przelewu) do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa.

Należy dodać, iż poręczenie za dług rodzi solidarną odpowiedzialność dłużnika oraz poręczyciela. Poręczyciel nie zaciąga wprawdzie własnego zobowiązania, jednakże dokonując poręczenia w celu zabezpieczenia cudzego długu, powoduje własną odpowiedzialność osobistą. Z treści art. 881 k.c. wynika, iż w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny. Zauważyć należy również, iż do wytoczenia powództwa przeciw poręczycielowi nie jest konieczne podejmowanie wcześniej jakichkolwiek czynności, mających na celu dochodzenie roszczenia od dłużnika głównego, a wystarczający jest fakt, iż dłużnik główny zobowiązania nie wykonał, mimo upływu terminu jego wykonania.

Orzeczono na podstawie umowy kredytu hipotecznego z 15.02.2013 r.- § 1 i § 10, umowy poręczenia z 15.02.2013 r. - §1 i §2 oraz na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 7.12.2016 r. - §5 ust. 1 i 4 w zw. z art. 510 § 1 k.c. w zw. z oświadczeniem o przeniesieniu potwierdzającym przelew wierzytelności z 15.12.2016 r. (k. 102) oraz art. 881 k.c. Od kapitału i skapitalizowanych odsetek w łącznej kwocie 81.577,38 zł zasądzono ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, czyli od 23.02.2017 r. Orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zawarto zastrzeżenie, że odpowiedzialność pozwanej jest solidarna z pozwanym P. M., w stosunku do którego uprawomocnił się nakaz zapłaty z 21 sierpnia 2017 r. Sądu Okręgowego w C. sygn. I Nc (...).

W pozostałej części powództwo oddalono.

W zakresie dotyczącym bowiem wyliczenia należności ubocznych tj. odsetek umownych, karnych oraz opłat i prowizji zarzut pozwanej dotyczący braku wykazania wysokości zobowiązania z tego tytułu okazał się zasadny. Należy podkreślić, że umowa kredytu w kwestii szczegółowego sposobu i mechanizmu naliczania tych należności odsyłała do „Tabel oprocentowania środków dla przedsiębiorców w (...) S.A.” - § 1 ust.2.6. i §3 ust.1 umowy kredytowej, stanowiły one integralną część umowy. Powód nie przedstawił tych dokumentów, zgodnie natomiast z zasadą rozkładu ciężaru dowodu art. 6 k.c., to na nim spoczywał ten obowiązek. Ze złożonych dokumentów tj. wypowiedzenia umowy i BTE nie wynika w jaki sposób wyliczono wskazane w nich kwoty z tego tytułu, weryfikacja prawidłowości podanych sum nie jest na tej podstawie możliwa. Dowody te są więc niewystarczające aby uznać za wykazane roszczenie w tej części. Nie wiadomo bowiem za jaki okresi od jakich kwot naliczono odsetki karne, to samo dotyczy odsetek umownych.

3. Koszty procesu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Pozwana uległa powodowi niemal w 100 %, zatem to ona winna w całości ponieść koszty procesu. Skutkowało to zasądzeniem od niej na rzecz powoda całości poniesionych przez niego kosztów procesu. Na zasądzoną od pozwanej kwotę 9.554,90 zł składają się : 4.125 zł - opłata, 12,90 zł – opłata manipulacyjna dla dostawcy usług płatności, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa, 5.400 zł koszty zastępstwa procesowego. Zawarto zastrzeżenie, że odpowiedzialność pozwanej do kwoty 4 649 zł jest solidarna z pozwanym P. M., w stosunku do którego uprawomocnił się nakaz zapłaty z 21 sierpnia 2017 r. Sądu Okręgowego w C. sygn. I Nc (...) Powyższe stanowi konsekwencję rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zawartego w w/w nakazanie zapłaty, gdzie ustalono wysokość kosztów na kwotę 4 649 zł.